

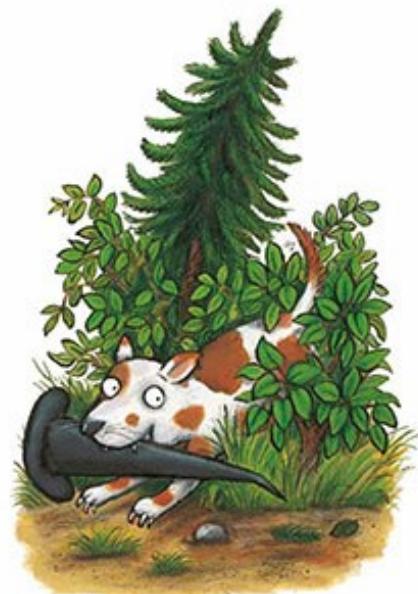

Vrăjitoarea avea măță
și-o ditai pălăriuță.
Și avea părul roșcat,
cu fundă-n coadă legat.
Ce mai zâmbea cea vrăjitoare,
ce mai torcea măța de zor,
Pe când, pe măturoi călare,
prin vânt înaintau în zbor!

Ce-a mai răcniț cea vrăjitoare
și ce cumplit a stuchit măța,
Când, bătând vântul mai tare,
a zburat pălăriuța!

– Jos! strigat-a vrăjitoarea,
și-au zburat cu toată graba.
Au cătat pălăriuța
peste tot, însă degeaba.

Dar din tufe un cățel,
tropăind sără măsură,
A ieșit în goana mare
cu pălăriuța-n gură.

A pus-o jos, politicos,
și a-ntrebat în graba mare
(Pe când pe cap pălăriuța
iar și-o punea cea vrăjitoare):
– Sunt un cățel cum se cuvinte.
E loc la voi pe măturoi
și pentru un cățel ca mine?

– Da! strigat-a vrăjitoarea,
iar cățelul – hopa sus!
Vrăjitoarea a pornit
mătura și vâj! s-au dus.

Zburau peste păpușiuri
și răuri aflate jos.
Pasărea cânta fericit,
sufla vântul furtunos.
Până dincolo de zare
au zburat precum racheta.
Tinea vrăjitoarea fundă,
însă i-a scăpat bagheta.

— Jos! strigat-a vrăjitoarea,
și-au zburat cu toată graba.
Au cătat de zor bagheta
peste tot, însă degeaba.

Apoi iesc dintr-o dată,
 dintr-o baltă, ciuciulete,
 Un broscoi – e purtător
 al prea-umedei baghete.
 O pune jos, politicos,
 și-apoi orăcăie-n surdină
 (Pe când își șterge vrăjitoarea
 varga pe-un pliu de pelerină):
 – Sunt cel mai curat broscoi,
 cum se vede foarte bine.
 E la voi pe măturoi
 loc pentr-un broscoi ca mine?
 – Da! strigăt-a vrăjitoarea,
 iar broscoiul țuști, în sus!

Vrăjitoarea a pornit
 mătura și vâj! s-au dus.
 Peste mlaștini au zburat,
 peste nori din care plouă.
 Topăia broscoiul, dar...

